

kan siges i fjerneste Henseende at være kommen med skarpe Udtalelser. Jeg har talt med Varne, det vedkjender jeg mig, thi jeg taler altid med Varne, naar jeg taler om Forvarsagen, fordi jeg betragter den som en Livssag, ikke alene for Hæren, men ogsaa for mig. Jeg har derimod ikke udtalt mig skarpt, men kun udtalt, hvad jeg anser for Ret og rigtigt, og jeg tilføjer, at jeg ikke vilde have haft Mod til at fremsætte mine Anstuelser i Thinget, naar jeg ikke dels kunde støtte mig paa en 22-aarig Erfaring i Seledet og deriblandt en Erfaring overfor Rekrutuddannelsen efter den nye Hærorordnings Gjennemførelse, hvilket dog maatte turde tillægges nogen Betydning, og ikke dels samtidig sølte mig overbevist om, at jeg udtalte Anstuelser, der deles af næsten alle de af mine Standsfæller, der ere i Kapitainsklassen, og, saavidt mig bekendt, af en Del af Stabsofficersklassen. Hverledes Kommissionen har bedømt det foreliggende Spørgsmaal, er mig fuldstændig ubejendigt. Vi have ikke af den ærede Minister faaet forelagt Kommissionsbetænkningen og ere derfor ikke vidende om, hvorvidt den har været for eller imod det af mig berørte Punkt om Udbannelsen. Men selv om Kommissionen skulde have udtalt sig for eller imod, er det Noget, der efter min Mening egentlig ikke vedkommer Thinget, thi den høitærede Krigsminister har jo søgt Kommissionen som en Støtte for sig, efter som han i alle Tilfælde i Dieblisset har forelagt Lovforslaget for Rigsdagen, uden at vi ere blevne bekendte med Kommissionens Udtalelser. Vi ere derfor vidende om, hvorvidt Kommissionen har udtalt sig for eller imod dette eller hint Punkt.

Den ærede Minister udtalte, at jeg havde glimret med min dialektiske Færdighed paa en saadan Maade, at jeg endog saa havde været istand til ved den at stille mig paa det stik modsatte Standpunkt af det, hvorpaa jeg stod i Foraaret, da vi forhandlede om Leirtidens Indskrænkning. Jeg tror temmelig let at kunne finde de Udtalelser, som jeg benyttede dengang, og som jeg i fuldt Maal vedkjender mig. Jeg sagde — det findes i Folkethingstidende for forrige Samling, Sp. 2831: „Men een Ting staaar fast, og det er, at Ingen her har tænkt paa at indføre Rantonnementsøvelser paa en saadan Maade, at de skulle afholdes om Sommeren.“ Nu skulde jeg efter den høitærede Ministers Formening have sagt, at der kunde heller ikke afholdes Rantonnementsøvelser om Efteraaret; men derom har jeg ikke sagt et eneste Ord. Jeg har hentedet Opmærksomheden paa, at det var muligt at forandre den 6 Maaneders Uddannelse ved en tidligere Indtællelse af Rekruterne saaledes, at Uddannelsen afsluttedes i September Maaned med de større Øvelser. De Øvelser, jeg talte om, der ikke kunde afholdes om Efteraaret, vare derimod Øvelserne med Rekruter i Marken i Oktober Maaned, og da jeg udtalte, at Oktober Maaned, efter hvad jeg kjendte til Forholdene her

ved Kjøbenhavn og ved andre Garnisoner, ikke egnede sig dertil, fordi Markerne da ere gjorte særbige til Saaming eller besaaede, saa fik jeg Tilslutning fra de Medlemmer her i Salen, der ere særlig sagtyndige paa dette Omraade. Jeg har altsaa ikke benyttet min dialektiske Færdighed til nu at bevise Andet, end hvad jeg udtalte i Foraaret. Jeg staaar endnu paa selsomme Standpunkt som dengang. Naar den ærede Minister endelig — og det er det, der har foranlediget mig til at tage Ordet, — sagde, at, hvad han havde bebrejdet mig, var, at jeg var fremkommen med saa „daarlige Anføpster“ med Hensyn til den paatænkte Udbannelse, saa vil det ærede Thing have bemærket, at denne Udtalelse er bleven fremsat, uden at der enten nu eller tidligere fra den ærede Minister er fremkommet Skygge af Bevis for, at det var daarlige Anføpster. Jeg skal selvsølgelig ikke opfordre den ærede Minister til at gaa ind paa Enkelthederne af, hvad jeg har fremsagt; men jeg er fuldt overbevist om, at det Udvalg, som vil blive nedsat, ogsaa vil tage under Overveielse, om Alt, hvad jeg har sagt, skulde være i den Grad betydningsløst, at det ikke fortjener nogensomhelst Overveielse med Hensyn til Sagens endelige Ordning. Hvad iøvrigt min Stilling angaar, vedkjender jeg mig, at, da jeg i sin Tid paa Opfordring fra Randers gik ind paa at stille mig som Rigsdagsmand, var jeg ikke blind for, hvilke Konsekvenser Stillingen kunde medføre. Nu vel: Jeg veed, hvad jeg skylder min Stilling i Hæren, men jeg veed ogsaa, hvad jeg skylder min Stilling som Rigsdagsmand, og vilde jeg ikke bære enhver som helst Konsekvens af sidstnævnte Stilling, saa sad jeg ikke her i dette Dieblis.

Krigsministeren (Rauffmann): Jeg tror, at det ærede Medlem kan være ganske rolig med Hensyn til Konsekvenserne af hans Udtalelser. Jeg tror, at jeg har givet al fornøden Garanti for, at jeg i saa Henseende er meget liberal, jeg har endog saa opfordret til, at man skulde udtale sig saa frit som muligt. Men det, jeg ønsker, er, at man giver gode Grunde. Naar jeg ikke her ved 1ste Behandling gjendrev de Grunde, som det ærede Medlem anførte mod den paatænkte Udbannelse af Fodfolket, var Grunden den, at jeg finder, at denne allerede har været tilstrækkelig længe, og at det bedre hører hjemme i Udvalget og ved 2den Behandling. Jeg maa endvidere gjøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at, naar der er opgivet enkelte Goder — og det har jeg heller ikke benegtet —, er det ubelukkende stet for at opnaa større Goder. Det er altsaa tildels en Skjænsag, hvilke Fordringer man skal holde paa, og hvilke man skal opgive.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, blev Forhandlingen sluttet.